

РЕШЕНИЕ

№ 1300

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8735** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 215 от Закона за устройството на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Р. С. П., Р. Н. Н. и А. Н. Н., срещу Заповед № РА-30-177/20.06.2019г. на директор Дирекция „Общински строителен контрол“ при Столична община, с която е наредено премахването на незаконен строеж, именуван „Частична плътна ограда от стоманобетонни колони и двукрила дървена врата“, находящ се в югозападната част на поземлен имот с идентификатор 68134.1006.488, кв.53, м. „М. ливади-изток“, район „Т.“ [населено място].

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразно издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Претендират се разноски.

Ответникът – Директор Дирекция „ОСК“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда са се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди становищата на страните, както и приложените и приети по делото писмени доказателствата, прие следното от фактическа страна.

Оспорващите се легитимират като собственици на имота, където е изградена оградата, за което представят Нотариален акт № 20, том XX, дело № 3047/1980г., както и Удостоверение за наследници № ГР94-1769/10/10.04.2019г.

По повод постъпила жалба е образувано административно производство и е разпоредена проверка, извършена от служители на район „Т.“-Столична община. В

хода на проверката е установено, че процесният строеж представлява частична масивна ограда, изградена по уличната регулация и се състои от стоманобетонна част с размери 0,15/1,50/1,80м. и двукрила дървена порта с размери 2,00/2,40м. Същият попада в предвидена улица, съгласно одобрения кадастрален и улично-регулационен план на м. "М. ливади-изток" с протокол № 24/30.03.2001г.

За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен протокол № IV/15.04.2019г., връчен по надлежния ред с писмо № РТР18-ГР94-1769/12/1504.2019г. В законоустановения срок е възразение, с което се изразява становище по същество на констатираните от проверяващите факти, без да се представят обаче съответните строителни книжа.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е назначена и изслушана съдебно-техническа експертиза, от която се установява, че в северозападния ъгъл на имот с идентификатор 68134.1006.488 са изпълнени две стоманобетонни колони с размери 0,2580,25м.п и височина 2,40м. на разстояние 3,50м., между които с метални панци е монтирана двукрила дървена врата с височина около 2,35м. До едната колона /според вл.северната/ е изградена бетонова стеничка с дебелина 0,15м., дължина 1,35 и височина както следва – в ниската част 1,60м и във високата 1,90м. От другата колона, до оградата на съседния имот е изпълнена преградна бетонова стеничка с дължина 0.75м. и височина около 1,80м. според вещото лице тяхното изпълнение гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на вратата. В останалата част имотът е ограден от оградна мрежа на бетонови колове. Наред с това вещото лице е констатирало, че стоманобетонните колони и изградените стенички са изградени по монолитен начин като основите им са вкопани в земята, което не позволява отделянето им, респ. преместването им, без да се наруши конструктивната им цялост.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи.

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежни лица, адресати на заповедта акт, в законоустановения преклузивен срок, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорваната заповед е издадена от компетентен орган, за което е приложена Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. с чиято т. 2.14 кметът на СО е предоставил на директора на Дирекция ОСК правомощието да издава заповеди за премахване на незаконни строежи по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ.

Същата е издадена и в предвидената от закона форма, мотивирана е, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа фактическите констатации и правни квалификации, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление като около тези въпроси не се спори между страните.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание. Противно на твърденията

на твърденията в жалбата спазена е процедурата по съставяне на констативен акт по чл. 225а, ал. 2 във вр. с чл. 223 от ЗУТ. Оспорващите са уведомени по реда на чл. 61, ал., от АПК като им е дадена възможност за възражение, от която възможност те са се възползвали.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби.

Основанията за издаването на заповед за по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл. 225, ал. 2 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган, при условията на обвързана компетентност, да разпореди премахването на незаконен строеж.

От доказателствата по делото, вкл. заключението на СТЕ, която съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, отговарящо правдиво и ясно на поставените въпроси, се установява, че процесната „частична плътна ограда“ е изградена по монолитен начин, непозволяващ преместването ѝ, без да се наруши нейната конструктивна цялост, т.е да се разруши. При това положение предметът на заповедта следва да се определи като строеж по см.на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, доколкото тази разпоредба сочи като такъв и „оградата“, независимо от нейния вид.

Съгласно чл. 148, ал.1 и ал. 2 от ЗУТ строежи, т.е. вкл. и огради, могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като за целта преди започването на строежа е необходимо издаването на специално разрешение за строеж от главния архитект на общината, а за градовете с районно деление - по решение на общинския съвет - от главния архитект на района.

Строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон / чл.137, ал.3 от ЗУТ/. В конкретния случай, доколкото строежът, предмет на процесната заповед за премахване, попада между тези, изчерпателно посочени в чл. 147 от ЗУТ, при които, за да бъде издадено за разрешение за строеж, не се изисква инвестиционен проект – чл.147, ал.1, т.7 от ЗУТ – за ограда с височина до 2.20 м., последният не е необходим. Строежът не попада в обхвата на изключенията по чл. 151 от ЗУТ, за които не се изисква наличието на разрешение за строеж.

По оплакванията в жалбата за допуснати нарушения по смисъла на чл.35 от АПК при издаване на заповедта, съдът намира същите за неоснователни. Следва да се отбележи, че с оспорването неправилно се интерпретира описанието на строежа. Безспорно двукрилата врата няма как представлявала строеж, но следва да се има предвид и че същата не е предмет на издадения индивидуален административен акт. В случая оспорващите целят да изместят предмета на делото като акцентират именно върху вратата и по този начин да обосноват твърденията си за незаконосъобразност на заповедта. От смисловото и граматическо тълкуване на последната, ясно и категорично се говори за частична плътна ограда, върху която е монтирана двукрила врата. С така направеното описание съдът приема, че административният орган е изпълнил императивно вмененото му задължение максимално и точно да индивидуализира строежа, предмет на премахването, с което не е допуснато нарушение на материалния закон.

Що се касае до наведените доводи в жалбата за предприети действия по изменение на плана за регулация, съдът намира, че същите са неотнормирани в настоящето производство, най-малкото поради факта, че към настоящия момент не е налице произнасяне на компетентния административен орган със стабилен административен акт, който да бъде противопоставен на мотивите на оспорваната заповед.

Независимо от горното, съгласно константната съдебна практика, съдът следва да се произнесе и по условията за търпимост на строежа. Административният орган е приел, че процесният строеж попада в хипотезите на §127, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗУТ. В заповедта е прието, че оградата е изпълнена в периода 2008г. – 2009г., който период не се оспорва от жалбоподателя.

Разпоредбата на § 16, ал. 1 от ДР на ЗУТ изисква строежите да са били изградени до 7 април 1987г. предвид което съдът счита, че същата норма е неприложима за конкретния случай. Неприложими са и следващите хипотези на § 16, ал. 2 и ал. 3 от ДР на ЗУТ, доколкото по делото се установява, а и не се твърди, че строежът е бил деклариран за узаконяване в съответните срокове.

По отношение на приложимостта на разпоредбата на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗУД ЗУТ, която поставя изискване строежите да са изградени до 31 март 2001г., който период от време също несъответства на приетото за установено време на реализация на строежа. Но дори и да се приеме, че с оглед времето на строителство на процесната ограда попада във времево поле на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗУД ЗУТ, то същата хипотеза отново не би могла да бъде приложена. Казано бе, че оградата попада в предвидена улица, съгласно одобрения с протокол № 24/30.03.2001г. кадастрален и улично–регулационен план на м.“М. ливади-изток“. Няма проведени отчуждителни процедури за имотите, попадащи в уличната регулация и същата не е приложена, а и такива твърдения не са наведени. Т.е. процесната ограда не може да бъде определен като търпим по см. на § 127 от ПЗР на ЗИД ЗУТ строеж, затова защото е разположена в чужд имот, не по регулационната линия, следователно в несъответствие с действащия ПУП, както и без съгласието на собствениците на съседния имот.

При гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата срещу Заповед № РА-30-177/20.06.2019г. е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 от АПК, оспорващите следва да бъде осъдени да заплатят солидарно на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определена съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискана и доказана.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. П., Р. Н. Н. и А. Н. Н., срещу Заповед № РА-30-177/20.06.2019г. на директор Дирекция „Общински строителен контрол“ при Столична община.

ОСЪЖДА Р. С. П., Р. Н. Н. и А. Н. Н., да заплатят в полза на Столична община сумата от 100 (сто) лева представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ:

